

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/147/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1318201119
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1318201119.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobkyne: M. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. XXXX/XX, Q., zast. Mgr. Stanislavou Tichou, advokátkou, IČO: 46 484 914, so sídlom Zakvášov 1519/55, Považská Bystrica, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO: 47 233 516, so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o zaplatenie 3 341,41 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 26. februára 2019, č.k. 11Csp 7/2018-119, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala od žalovaného titulom bezdôvodného obohatenia zaplatenia sumy 3 341,41 eur s príslušenstvom, a o trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v plnej výške.

2. V odôvodnení tohto rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa podanie žaloby odôvodnila tým, že ako spotrebiteľ uzatvorila so žalovaným dňa 23.01.2012 zmluvu o revolvingovom úvere, súčasťou ktorej je aj bod 8, ktorý obsahuje dohodu o poskytnutí služby, na základe ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru a dlžník sa zaviazal za túto službu zaplatiť poplatok vo výške 215,75 eur, respektíve 112,08 eur. Dohodu obsiahnutú v bode 8 zmluvy považovala za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Namietala tiež, že vo formulárovej úverovej zmluve absentuje výslovné uvedenie konečnej splatnosti úveru; údaj o výške splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; údaj o splatnosti jednotlivých splátok zahŕňajúc prvú a poslednú splátku; ako aj údaj o presnej výške úveru ako povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Za neprijateľnú zmluvnú podmienku označila tiež dohodu, súhlas so započítaním, obsiahnutú v bode 10 zmluvných dojednaní, a to z dôvodu, že odporuje inštitútu úveru. Vo vzťahu k výške RPMN poukázala na nesúlad bodu 5 zmluvy - žiadosti s bodom 6 zmluvy - akceptáciou návrhu. Uviedla, že ak sa zmenila výška RPMN, išlo o nový návrh v časti, ktorá sa týkala tejto zmeny, z jej strany však nedošlo k žiadnemu úkonu, z ktorého by vyplývalo, že túto RPMN akceptovala. Považovala za irelevantné, či bola táto zmena pre spotrebiteľa výhodná alebo nevýhodná, pretože podstatná bola skutočnosť, že návrh nebol prijatý bezvýhradne. V tejto súvislosti poukázala aj na nesprávny výpočet výšky RPMN v bode 5 a v bode 6 žiadosti, ktorého nesprávnosť mala spočívať v tom, že žalovaný nevychádzal zo skutočnej výšky poskytnutých finančných prostriedkov. Za neprimeranú považovala tiež výšku odplaty, nakoľko podstatne prevyšovala odplatu ustanovenú v § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Na základe všetkých týchto skutočností vyhodnotila uzatvorenú zmluvu ako bezúročnú a bez poplatkov. Vzhľadom k tomu, že na poskytnutý úver vo výške 1 284,25 eur a revolvingový úver vo výške 678,76 eur (spolu 1 963,01

eur) zaplatila za obdobie do 29.06.2016 už sumu 5 304,42 eur, podanou žalobou sa domáhala titulom bezdôvodného obohatenia vrátenia rozdielu vo výške 3 341,41 eur. Za ďalší dôvod vzniku bezdôvodného obohatenia považovala plnenie odplaty z neplatnej dohody o poskytnutí služby obsiahnutej v bode 8 zmluvy ako neprijateľnej zmluvnej podmienky.

3. Pôvodne bola vec rozhodnutá platobným rozkazom, proti ktorému podal žalovaný odpor. Uviedol, že žalobkyňa požiadala o úver vo výške 1 500 eur so splatnosťou 42 mesiacov pri výške mesačnej splátky 80,37 eur, pričom zmluvu s týmito údajmi aj schválil. Argumentoval, že návrh na uzavretie zmluvy a prijatie návrhu sa nachádzajú na tej istej listine. K rozporu v údajoch o RPMN uviedol, že údaj o RPMN sa nedá dohodnúť, pretože sa určuje výpočtom na základe údajov v čase uzavretia zmluvy, nejde teda o údaj dohodnutý, ale určený stanoveným spôsobom. Vo vzťahu k argumentácii žalobkyne o absencii jednotlivých náležitostí zmluvy poukázal na článok 4 ods. 4.5 zmluvy, z ktorého vyplýva, že deň splatnosti poslednej splátky úveru je dňom konečnej splatnosti úveru, a na článok 9 ods. 9.1 zmluvy, podľa ktorého je zmluva o revolvingovom úvere uzatvorená na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok ustanovených touto zmluvou. Ďalej uviedol, že deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru. Trval na tom, že doba trvania zmluvy a aj termín konečnej splatnosti sú riadne uvedené. Nesúhlasil s tvrdeniami žalobkyne o neuvedení presného údaju o výške úveru. K dohode o poskytnutí služby uviedol, že táto nebola podmienkou ani predpokladom vzniku zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a teda žalobkyňa ju nemusela uzavrieť. Navyše zdôraznil, že dohoda o poskytnutí služby je osobitne podpísaná, čiže ide o individuálne dojednanie v zmysle ust. § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ďalej uviedol, že poskytnutie odkladu splátok predpokladá konanie dlžníka, a že neprijateľnosti tohto dojednania sa nemožno domáhať iba na základe skutočnosti, že žalobkyňa nevyužila svoje právo. Nesúhlasil s tvrdením, že výsledná RPMN nesmie byť nižšia ako ročná úroková sadzba, a tiež s tvrdením o neprimeranej výške odplaty, nakoľko podľa jeho názoru je v súlade s právnou úpravou zohľadňujúcou primeranú odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu a žalobkyňa namiesto právnej úpravy účinnej v čase uzavretia zmluvy nedôvodne porovnáva štatistické údaje iného poskytovateľa úverov za diametrálne odlišných podmienok schválenia bonity, zabezpečenia, navyše za stavu, kedy zákonodarca výšku odplaty reguloval explicitne. Poznamenal, že priemerná výška odplaty bola 45,66% a v zmluve nebola podstatne prevýšená.

4. Žalobkyňa v replike opäť s poukazom na nesúlad medzi RPMN uvedenou v žiadosti (70,01%) a v zmluve (66,45%) uviedla, že zmluva o revolvingovom úvere je neplatná, a to bez ohľadu na to, či je takáto zmena pre spotrebiteľa výhodnejšia. Podľa jej názoru prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh a nejedná sa o prípad ustanovený v bode 2.1 zmluvných dojednaní, kedy je veriteľ po vyhodnotení údajov o dlžníkovi oprávnený výšku úveru jednostranne znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru. Mala za to, že nedošlo k zníženiu úveru, ale k zmene RPMN. Dojednanie o RPMN nevyhodnotila preto ako platné. V dôsledku absencie povinnej náležitosti v zmluve o spotrebiteľskom úvere považovala spotrebiteľský úver za poskytnutý bez úrokov a bez poplatkov. K dohode o poskytnutí služby ako neprijateľnej zmluvnej podmienke dodala, že bola súčasťou hlavnej formulárovej zmluvy a nemala ju možnosť odmietnuť, nakoľko zmluva takúto možnosť neposkytovala. Vo vzťahu k zmluvnému úroku 70,01% doplnila, že pri spotrebiteľských úveroch s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov bola v januári 2012 priemerná úroková sadzba 12,11% ročne, teda 6 násobne nižšia ako v predmetnej zmluve. Zmluvný úrok vyhodnotila preto ako úžernický a neplatný. Tvrdenie žalovaného, že za podstatné prevýšenie odplaty sa považuje odklon od priemernej sadzby o 25% vyhodnotila ako účelové dôvody, že podľa nej je to maximálne 20%, a teda maximálna výška RPMN mohla byť 54,79%. K námietke premlčania poznamenala, že v danom prípade je objektívna premlčacia doba desaťročná, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného je potrebné považovať sa úmyselné. Z hľadiska subjektívnej lehoty považovala za rozhodujúci deň, kedy sa oprávnený skutočne dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia a o subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil.

5. Žalovaný argumentoval, že pri uzatváraní zmluvy nedošlo k zmene v údajoch RPMN, nakoľko jej výsledná hodnota bola presne uvedená v bode 6, čo vylučuje tvrdenie žalobkyne o absencii RPMN. Uviedol, že v návrhu zmluvy je uvedená predpokladaná RPMN s ohľadom na skutočnosť, že táto sa určí v okamihu akceptácie návrhu zo strany veriteľa. Podľa jeho názoru neobstojí ani výklad žalobkyne o členení splátok, a ani aplikácia desaťročnej premlčacej doby. Voči uplatnenému nároku vzniesol zároveň námietku premlčania, a to minimálne pokiaľ ide o úhrady realizované pred 14.02.2015, t.j. v období troch rokov spätne od momentu podania žaloby.

6. Následne bez uvedenia toho, aké dokazovanie vo veci vykonal a aký skutkový stav zistil, posúdil vec právne podľa ust. § 53 ods. 1, 4, 5, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, § 451 ods. 1, § 456 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“) a dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je nedôvodná, preto ju v celom rozsahu zamietol. V prvom rade sa zaoberal námietkou premlčania vznesenou žalovaným a konštatoval, že v danom prípade je objektívna premlčacia doba tri roky. Bez bližšieho vysvetlenia uviedol, že sa nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že ide o prípad úmyselného bezdôvodného obohatenia, kedy je premlčacia doba desať rokov. Následne uzavrel, že nárok žalobkyne, pokiaľ ide o úhrady realizované pred 14.02.2015, je premlčaný. Ďalej naproti tomu nezrozumiteľne uzavrel, že aj keď v spore nebolo preukázané, kedy boli jednotlivé splátky plnené, nebolo sporné tvrdenie žalobkyne, že za obdobie do 29.06.2016 zaplatila sumu 5 304,42 eur, a preto sa zaoberal aj dôvodnosťou žaloby v časti splátok uhradených pred 14.02.2015 (ktoré, ako je vyššie uvedené, vyhodnotil ako premlčané). K argumentácii týkajúcej sa absencie jednotlivých náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. uviedol, že otázku interpretácie ust. § 9 ods. 2 v spojení s ust. § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. riešil Najvyšší súd SR v jednotlivých rozhodnutiach (sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo 56/2018 zo 17.04.2018 a sp. zn. 4Cdo 211/2017 zo dňa 23.04.2018), v odôvodnení ktorých skonštatoval, že ust. § 9 ods. 2 písm. k) je potrebné interpretovať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí nevyhnutne obsahovať číselné vyjadrenie každej jednotlivej zložky anuitnej splátky (t.j. istiny, úrokov a iných poplatkov). Uviedol, že takáto interpretácia zodpovedá účelu smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, právnym záverom uvedeným v rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s., proti A. B. zo dňa 09.11.2016, a tiež účelu samotného ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.. Pokiaľ teda ustanovenie zákona hovorí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým veriteľovi neustanovuje povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere vyššie uvedené zákonom vyžadované údaje vo vzťahu ku každej jednotlivej zložke anuitnej splátky, ale len vo vzťahu k anuitnej splátke ako celku. Keďže nemal dôvod na odklon od tejto interpretácie a ustálenej judikatúry, postupoval v jej zmysle a argumentáciu žalobkyne ohľadom absencie číselného vyjadrenia skladby splátky vyhodnotil ako nedôvodnú. Nestotožnil sa tiež s tvrdením žalobkyne o absencii členenia jednotlivých splátok, pretože mal za to, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky (v tomto smere poukázal opäť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo 146/2017). K rozporu bodu 5 a 6 zmluvy v časti týkajúcej sa výšky RPMN uviedol, že aj keď z vykonaného dokazovania mal preukázané, že v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru bola uvedená predpokladaná RPMN za úver vo výške 70,01% a v údajoch o schválenom revolvingovom úvere RPMN vo výške 66,45%, danú skutočnosť (existenciu rozporu vo výške RPMN) považoval za právne irelevantnú pre riadne uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere a nespôsobujúcu neplatnosť zmluvy, pretože neznamená prijatie návrhu žalobkyne na uzavretie zmluvy žalovaným so zmenami, nakoľko výška RPMN nie je podstatnou náležitosťou zmluvy, na ktorej by sa účastníci zmluvy mali konsenzuálne dohodnúť. Dôvodil, že hodnota RPMN zohľadňuje parametre poskytovaného úveru a je daná výpočtom matematického vzorca stanoveného zákonom o spotrebiteľských úveroch, pričom poznamenal, že takto zistená hodnota sa následne uvedie do akceptácie návrhu na uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere bez ohľadu na to, či dlžník nejakú hodnotu RPMN vo svojom návrhu uviedol, alebo nie. Vzhľadom na skutočnosť, že dôvod neplatnosti zmluvy spočívajúci v absencii RPMN, respektíve v rozdielnych výškach RPMN v návrhu a akceptácii návrhu zmluvy nevzhliadol, zmluvu považoval za platnú, neobsahujúcu neprijateľnú podmienku. Nestotožnil sa tiež názorom žalobkyne, že v zmluve absentuje termín konečnej splatnosti úveru, a to z dôvodu, že z článku 4.5. zmluvných dojednaní, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy, jednoznačne vyplýva, že deň splatnosti poslednej splátky úveru, respektíve revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Konštatoval, že z článku 9.1 zmluvných dojednaní napokon vyplýva, že zmluva je uzatvorená na dobu neurčitú. Na základe týchto skutočností uzavrel, že doba trvania zmluvy, a tiež termín splatnosti úveru sú uvedené riadne. Aj v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s., proti A. B., a dodal, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. nemusia byť nevyhnutne uvedené v samotnom texte zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v Obchodných podmienkach alebo v Sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Pokiaľ ide o dohodu o poskytnutí služby, túto považoval za individuálne dojednanie, pretože bola individuálne dojednaná, samostatne podpísaná a

žalobkyňa mala možnosť ju neuzavrieť, nakoľko nebola podmienkou pre vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V tomto smere odkázal na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoR 5/2016. Nesúhlasil tiež s tvrdením žalobkyne, že RPMN nemôže byť nižšia ako ročná úroková sadzba, a to z dôvodu, že RPMN je výsledkom matematického vzorca, do ktorého sa premieta aj údaj o ročnej úrokovej sadzbe. Pokiaľ ide o výšku odplaty, stotožnil sa s tvrdením žalovaného, že v dotknutom období zákon pripúšťal dohodnutú výšku odplaty, a teda, že ide o primeranú odplatu na finančnom, a nie bankovom, trhu. Keďže v zmluve dohodnutá odplata takúto odplatu neprevyšovala, nepovažoval ju za neprimeranú. Uviedol, že priemerná hodnota RPMN platná ku dňu podpísania zmluvy o revolvingovom úvere predstavovala 47,29%, pričom Ministerstvo financií SR určuje priemernú hodnotu na základe údajov získaných za celý finančný trh. Vzhľadom k tomu, že uzatvorenú zmluvu považoval za platný právny úkon neobsahujúci neprijateľné podmienky, a nepovažoval ju ani za zmluvu bezúročnú a bez poplatkov podľa ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., žalobu žalobkyne o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol.

7. O trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu zakotvenej v ust. § 255 C.s.p. tak, že žalobkyňu zaviazal k náhrade trov konania v plnej výške vo vzťahu k žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, pričom konštatoval, že o výške náhrady trov konania rozhodne podľa ust. § 262 C.s.p. po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

8. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne a včas odvolanie a žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovaného zaviazal k zaplateniu sumy 3 341,41 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 30.06.2016 do zaplatenia a jej prizná plnú náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania. Odvolanie podala z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasila so záverom súdu prvej inštancie, v ktorom konštatoval, že uzatvorená úverová zmluva je platný právny úkon neobsahujúci neprijateľné podmienky, a že úver poskytnutý na jej základe nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa ust. § 11 ods. 1 zákona 129/2010 Z.z.. Opätovne zdôraznila, že úver z úverovej zmluvy je bezúročný a bez poplatkov aj z dôvodu, že v úverovej zmluve je uvedená nesprávne RPMN v neprospech spotrebiteľa (§ 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z.). Uviedla, že RPMN uvedená v zmluve nekorešponduje so skutočnou RPMN, pretože nezohľadňuje náklady uvedené v zmluve v zmysle dohody o službách ako doplnkovej služby vo výške 215,75 eur tak, ako to ukladá ust. § 2 písm. g) a i) zákona č. 129/2010 Z.z., čo považovala za zavádzajúce (klamlivé) voči jej osobe ako spotrebiteľovi, a tiež za v jej neprospech. Navyše skutočnosť, že v bode 6 úverovej zmluvy je uvedený údaj o úrokovej sadzbe 70,01% a RPMN len 66,45% vyhodnotila ako matematický i logický nezmysel dôvodiac, že RPMN nemôže byť nikdy nižšia ako je výška úrokovej sadzby. Dospela tak k záveru, že RPMN je uvedená v zmluve nesprávne a v jej neprospech, čo má za následok ex lege bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Ďalej poukázala na to, že v zmluve je uvedený nesprávny údaj o priemernej RPMN podľa ust. § 9 ods. 2 písm. y), čo vyplýva i z listinného dôkazu predloženého samotným žalovaným - súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 3. štvrtrok 2011, v ktorých je údaj o priemernej výške RPMN 45,66% (ktorý je uvedený aj v zmluve a v rozsudku je uvedený údaj 47,29%), avšak v dotknutom čase bola pri spotrebiteľských úveroch so zabezpečením (podľa § 551 Občianskeho zákonníka - dohoda o zrážkach zo mzdy) priemerná výška RPMN len 32,92%, navýšenie odplaty (RPMN) oproti priemernej výške bolo teda až o 33,53%. Uviedla, že nedisponuje dohodou o zrážkach zo mzdy, ktorú jej žalovaný po podpise zmluvy nezaslal, a preto predložila zúčtovanie mzdy za marec a apríl 2012, v ktorom sú uvedené dve mínusové položky (zrážky zo mzdy vo výške 80,37 eur) a číslo účtu žalovaného. Ak by aj nebrala do úvahy zabezpečenie formou zrážok zo mzdy, údaj o priemernej PRMN by nebol správny, nakoľko podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2011 (príslušný kalendárny štvrtrok) bol vo výške 45,23%, čo spôsobuje v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. taktiež bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Za ďalšiu vadu, ktorou sa súd prvej inštancie nezaoberal a ktorá spôsobuje ex lege bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, považovala skutočnosť, že v zmluve uvedená ročná úroková sadzba vo výške 70,01% je pre rozpor s dobrými mravmi neplatná. V tejto súvislosti uviedla, že na internetovej stránke NBS, kde sú zverejnené priemerné úrokové sadzby bánk pri spotrebiteľských úveroch, bola pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou od 1 do 5 rokov za mesiac január 2012 zverejnená priemerná úroková miera obchodných bánk vo výške 10,58% ročne. Nepovažovala za správne porovnávať cenu úveru s inými nebankovými spoločnosťami, ktoré ich často stanovujú v spoločensky nežiaducom rozsahu. Zároveň však považovala za potrebné zohľadniť vyššiu mieru rizika nebankovej spoločnosti pri poskytovaní úveru, a preto u

takéhoto subjektu možno akceptovať vyššie úroky ako v bankách, ale len v primeranom navýšení. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 25.09.2013, sp. zn. 3Co 151/2013, v ktorom konštatoval, že pri nebankových spoločnostiach sa dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie viac ako 100 % oproti priemeru bánk. Podobne aj Najvyšší súd SR v rozsudku zo dňa 26.04.2012, sp. zn. 5Cdo 26/2011 uviedol, že, cit.: „Nepriemeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovanými bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek“. Poznamenala, že Najvyšší súd SR dospel k záveru o úžerníckych úrokoch v prípade dvoch zmlúv o pôžičke, pri ktorých úroky presahovali 4 a 5,5 násobne obvyklú úrokovú mieru v bankách. Uviedla, že v danom prípade prevyšuje úroková sadzba 70,01% ročne priemernú úrokovú sadzbu poskytovanú bankami spotrebiteľom (10,58% ročne) takmer sedemnásobne. V súvislosti s ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.07.2009, sp. zn. 1MCdo 1/2009, kde sa súd zaoberal výškou úrokovej sadzby a jej primeranosťou vo vzťahu, ktorý vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy, kde napriek tomu, že ako žalobca vystupoval nebankový subjekt, dospel k záveru, že úrokovú sadzbu je potrebné porovnať s úrokovou sadzbou peňažných ústavov používanou v čase uzatvorenia zmluvy. K záveru súdu prvej inštancie týkajúcejmu sa termínu konečnej splatnosti úveru odkazujúcejmu na zmluvné dojednania uviedla, že zmluvné dojednania (ktoré by podľa čl. 7 úverovej zmluvy mali tvoriť jej neoddeliteľnú prílohu) neboli podpísané. V tejto súvislosti s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 10.02.2015, sp. zn. 6Co 396/2014, uviedla, že úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku obdobné ustanovenie ako je ust. § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka (podľa ktorého časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené) neobsahuje s výnimkou ust. § 788 ods. 3 Občianskeho zákonníka v prípade poisťnej zmluvy. Časť zmluvy uzavretej podľa Občianskeho zákonníka (a teda aj zmluva spotrebiteľská, ktorá je svojou povahou zmluvou občianskoprávnou), preto (okrem poisťnej zmluvy) nemôže byť určená púhym odkazom na obchodné podmienky. Podľa jej názoru bolo tak vylúčené, aby sa všeobecné zmluvné podmienky bez ďalšieho stali súčasťou zmluvy. Pokiaľ sa teda zmluvné strany dohodnú na tom, že pre zmluvný vzťah sa budú aplikovať dojednania obsiahnuté v obchodných podmienkach, zdôraznila, že tieto sa nemôžu stať bez ich podpísania súčasťou zmluvy. V tomto smere poukázala tiež na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.11.2011, sp. zn. 2Cdo 245/2010, v zmysle ktorého, cit.: „Ak nie sú obchodné podmienky podpísané, dojednania, ktoré sú v nich obsiahnuté a pre ktoré zákon vyžaduje písomnú formu, sú pre absenciu tejto predpísanej formy neplatné.“. Na základe uvedeného mala v zmysle ust. § 40 Občianskeho zákonníka za to, že podstatné a zákonné náležitosti neboli písomne dojednané v úverovej zmluve, a ani v zmluvných podmienkach. Vo vzťahu k základnej náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy - k údaju o konečnej splatnosti úveru uviedla, že lehota splatnosti uvedená počtom 42 mesiacov nie je v súlade s ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., ktorého zmyslom je, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho bude povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Argumentovala, že údaj o termíne konečnej splatnosti úveru má byť uvedený presne, a to uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, kedy spotrebiteľský úver nadobudne konečnú splatnosť, pretože význam tejto zmluvnej náležitosti súvisí aj s ďalšími nárokmi veriteľa zo zmluvy o úvere, konkrétne s nárokom na zmluvné úroky do splatnosti úveru a s nárokom na úrok z omeškania. Uvedený údaj preto slúži na rozlíšenie, dokedy je dlžník povinný platiť zmluvné úroky a odkedy úroky z omeškania. Uviedla, že zo žiadneho ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. nevyplýva, že v prípade revolvingového úveru nemusí zmluva obsahovať údaj o konečnej splatnosti úveru. Dohodu o poskytnutí služieb považovala za neplatnú v zmysle ust. § 37 ods. 1, § 39, § 53 Občianskeho zákonníka, nakoľko tieto „doplnkové služby“ jej boli zo strany žalovaného nanútené a nedošlo k jej slobodnému prejavu vôle. Opäť namietala, že predmetné služby neboli s ňou individuálne dojednané a žalovaný opak nepreukázal, a okrem toho dohoda sa prieči aj dobrým mravom. Uviedla, že v ten istý deň podpísala dva návrhy zmlúv s identickým obsahom na rovnakú výšku úveru a s dvoma dohodami o poskytnutí služieb (konanie vedené pred Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 61Csp 10/2018), ktoré žalovaný podpísal v rovnaký deň. Skutočnosť, že namiesto týchto dvoch úverových zmlúv znejúcich na sumu 1 500 eur mohla byť uzatvorená len jedna úverová zmluva na sumu 3 000 eur svedčí podľa jej názoru o tom, že faktickým účelom dohody o poskytnutí služieb bolo dvakrát od nej „vytiahnuť“ poplatok za služby vo výške 215,75 eur, o ktorý sa potom znížili oba úvery (poplatky boli splatné už poskytnutím úverov), a teda reálna výška poskytnutých úverov nebola 2 x po 1 500 eur, ale len 2 x po 1 284,25 eur. Na základe predmetnej dohody bola povinná zaplatiť poplatok 215,75 eur za to, že si môže za splnenia konkretizovaných podmienok odložiť maximálne tri splátky v celkovej sume 241,11 eur rovnajúcej sa

takmer výške samotného poplatku s tým, že tieto tri splátky musí aj tak následne zaplatiť. Poplatky (2 x 215,75 eur a pri revolvingu 2 x 112,08 eur) musela tak zaplatiť vopred (už pri poskytnutí úveru), a to aj v prípade, že by reálne k poskytnutiu týchto služieb zo strany žalovaného počas trvania zmluvného vzťahu nedošlo. Žalovaným vopred pripravené a predtlačené inkorporačné klauzuly týkajúce sa prehlásení spotrebiteľa o dobrovoľnosti služieb nepovažovala za dôkaz o individuálnom dojednaní, pretože nemala možnosť ovplyvniť, resp. zasiahnuť do obsahu týchto klauzúl. V tejto súvislosti poznamenala, že súdu je napokon z jeho vlastnej činnosti známe, že spotrebiteľia o takýto druh služby žalovaného reálne nežiadali, a že keby predpripravenú formulárovú žiadosť o uzavretie takejto dohody nepodpísali, úver by im nebol poskytnutý, čiže nemali možnosť tieto služby odmietnuť. K dojednaniu týkajúcemu sa započítania predmetných poplatkov ku dňu poskytnutia úveru (bod 8.4 úverovej zmluvy) uviedla, že ide opäť o neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko uvedené dojednanie bolo predpripravené na zmluvnou formulári a je obsiahnuté v zmluvných dojednaniach, a teda nemala reálnu možnosť ovplyvniť jeho obsah. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.11.2017, sp. zn. 5Co 130/2017, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 10C 53/2016-38 zo dňa 23.05.2017, ktorým bolo určené, že ustanovenie o odplate a jej splatnosti a započítaní je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Navyše dodala, že v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.11.2013, sp. zn. 6Sžo 21/2013, ak veriteľ do celkovej výšky spotrebiteľského úveru zahrnul aj poplatok za poskytnutie pôžičky, ide o postup v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti veriteľa, ktorý mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe - k poskytnutiu úveru, pričom takéto konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú prax a súčasne ju zakazuje. Na záver poukázala na skutočnosť, že súd prvej inštancie v obdobnej veci vedenej pod sp. zn. 61Csp 10/2018 týkajúcej sa obdobnej zmluvy (s identickým obsahom návrhu zmluvy a rovnakou výškou úveru) uzavretej v rovnaký deň ako posudzovaná zmluva, rozsudkom zo dňa 21.11.2018 rozhodol, že úver poskytnutý na základe predmetnej zmluvy je bezúročný a bez poplatkov.

9. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril.

10. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobkyne bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pretože je v celom rozsahu pre nedostatočné a zmätočné odôvodnenie odvolacím súdom nepreskúmateľný.

11. Podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

12. Porušením práva na spravodlivý proces sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil strane sporu realizáciu tých procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva, v tomto prípade právo na riadne a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu, ako aj iného zainteresovaného subjektu na rozhodnutie, ktorého dôvody sú zjavné a zreteľné, pretože práve odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny (I. ÚS 117/07). Porušením práva na spravodlivý súdny proces je preto aj vydanie arbitrárneho rozhodnutia bez relevantného odôvodnenia. To, že právo sporových strán na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorej závery si osvojil aj Najvyšší súd SR (v uznesení sp. zn. 5Cdo 106/2010 zo dňa 15.07.2010). Napokon povinnosť riadne a presvedčivo odôvodniť rozsudok súdu ukladá aj ust. § 220 ods. 2 C.s.p.. Nedostatok riadneho a presvedčivého odôvodnenia rozsudku je porušením práva strany sporu na spravodlivé súdne konanie, pretože sa jej tým odníma možnosť vnímať rozsudok ako logicky pochopiteľný celok a súčasne možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia opravných prostriedkov, a teda možnosť riadne konať pred súdom. Presvedčivosť odôvodnenia rozsudku znamená, že premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako aj závery, ku ktorým súd na základe týchto premís dospel, sú pre širšiu právnickú, ale aj laickú verejnosť pochopiteľné, a zároveň prijateľné, racionálne a spravodlivé.

13. Z predloženého spisu odvolací súd zistil, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáha ako spotrebiteľka od žalovaného ako dodávateľa vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 3 341,41 eur s príslušenstvom, ktoré mu malo vzniknúť tým, že preplatila istinu úverov poskytnutých na základe zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 26.01.2012, ktoré sú podľa jej názoru pre absenciu základných zákonom požadovaných náležitosti bezúročné a bez poplatkov. Žalovaný nesúhlasil s tým, že úvery sú bezúročné a bez poplatkov dôvodiac, že zmluva o revolvingovom úvere obsahuje všetky zákonné náležitosti a nemá neprijateľné zmluvné podmienky. Súčasne vzniesol voči uplatnenému nároku námietku premlčania. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol. V odôvodnení rozsudku najskôr vysporiadavajúc sa so žalovaným vznesenou námietkou premlčania bez bližšieho vysvetlenia skonštatoval, že nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu úhrad realizovaných pred 14.02.2015 je v dôsledku uplynutia 3-ročnej objektívnej premlčacej doby premlčaný, a následne naproti tomu dodal, že z dôvodu, že nebolo preukázané, kedy boli jednotlivé splátky plnené, zaoberal sa dôvodnosťou žaloby aj v časti týchto premlčaných splátok, t.j. splátok uhradených pred 14.02.2015. Potom po preskúmaní RPMN, ako aj ďalších žalobkyňou namietaných zmluvných podmienok a náležitosti revolvingovej úverovej zmluvy, a to údajov o termíne konečnej splatnosti úveru; údajov o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; a bližšie nešpecifikovanej dohody o poskytnutí služby vyslovil bez uvedenia dôkazov, ktoré vykonal, a skutkového stavu, ktorý zistil, záver, že uzatvorená revolvingová zmluva je platná, obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy a neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, a preto úvery poskytnuté na jej základe nemožno považovať za bezúročné a bez poplatkov. Na tomto základe potom žalobu žalobkyne o vydanie bezdôvodného obohatenia ako nedôvodnú zamietol.

14. Vzhľadom na uvedené zistenia považuje odvolací súd v prvom rade za potrebné upriamiť pozornosť na rozporuplné a zmätočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie najskôr skonštatoval premlčanie, i keď bližšie nekonkretizovanej časti uplatneného nároku (úhrad realizovaných pred 14.02.2015), pričom vôbec nevysvetlil svoje právne úvahy týkajúce sa aplikácie 3-ročnej premlčacej doby, a následne aj napriek tomu v rozpore s týmto záverom skúmal dôvodnosť celého žalovaného nároku (a teda aj v konštatovanej premlčanej časti). Takéto odôvodnenie rozsudku pôsobí jednoznačne zmätočne a objektívne neobstojí pre svoju rozporuplnosť a nepochopiteľnosť. Záver o premlčaní určitej časti žalovaného nároku bez jej presnej (číselnej) špecifikácie a riadneho odôvodnenia je taktiež úplne arbitrárny a nemajúci žiadnu výpovednú hodnotu, navyše keď súd prvej inštancie ani vôbec nevysvetlil akým spôsobom a prečo aplikoval iba 3-ročnú premlčaciu dobu. Pokiaľ ide o právne závery súdu prvej inštancie týkajúce sa jednotlivých náležitostí a zmluvných podmienok revolvingovej spotrebiteľskej zmluvy, odvolací súd uvádza, že ich správnosť nie je možné na základe žalobkyňou podaného odvolania preskúmať, pretože z odôvodnenia rozsudku vôbec nevyplýva, ktoré dôkazy súd prvej inštancie vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, aký skutkový stav z vykonaného dokazovania ustálil, a ako zistený skutkový stav vyhodnotil. Súd prvej inštancie jednoducho len zaujal právny názor k jednotlivým žalobkyňou namietaným náležitostiam úverovej zmluvy bez toho, aby uviedol z ktorých konkrétnych skutkových zistení vychádzal, a na ktoré konkrétne skutkové zistenia aplikoval príslušné právne normy, a akým spôsobom. Súdom prvej inštancie uskutočnené právne posúdenie je tak pre absenciu uvedenia konkrétnych dôkazov a ustálenia skutkového základu bez akýchkoľvek pochybností arbitrárne a odvolacím súdom nepreskúmateľné. V bode 24 odôvodnenia napadnutého rozsudku sa súd prvej inštancie zaoberal údajom o RPMN v úverovej zmluve, pričom dospel k záveru, že tento údaj je uvedený v zmluve riadne. Odmietol argumentáciu žalobkyne o tom, že v danom prípade nedošlo k platnému dojednaniu RPMN v zmluve, nakoľko v žiadosti o poskytnutie úveru je uvedená predpokladaná RPMN vo výške 70,01% a v údajoch o schválenom revolvingovom úvere vo výške 66,45%. Rozdielne uvedenie výšky RPMN v žiadosti o poskytnutie úveru a v údajoch o schválenom úvere považoval za právne irelevantné argumentujúc, že výška RPMN nie je náležitosťou zmluvy, na ktorej by sa mali strany konsenzuálne dohodnúť, pretože sa určuje na základe zákonom presne stanoveného matematického výpočtu vychádzajúceho z dojednaných údajov o výške úveru; termíne splatnosti úveru; výške, počte a splatnosti splátok úveru; úrokoch z úveru a ostatných nákladov úveru. Vzhľadom na argumentáciu žalobkyne, ktorá namietala tiež nesprávnosť výšky RPMN v zmluve poukazujúc na nezohľadnenie výšky skutočne poskytnutej sumy úverov (1 284,25 eur a revolvingu 678,76 eur) a výšky poplatkov za službu odklad 3 splátok pri oboch úveroch (215,75 eur a pri revolvingu 112,08 eur), považoval odvolací súd vyššie uvedené odôvodnenie súdu prvej inštancie týkajúce sa RPMN za nedostatočné, pretože súd prvej inštancie sa vôbec týmito námietkami žalobkyne nezaoberal a neuskutočnil prepočet výšky RPMN. Odvolací súd tento prepočet za účelom zistenia reálnej výšky RPMN nemohol uskutočniť z dôvodu, že je viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie, z odôvodnenia rozsudku však žiadne

skutkové zistenia nevyplývajú. Nemal tak podklad, na základe ktorého by tento prepočet uskutočnil. Napadnutý rozsudok je preto v tejto časti nedostatočne odôvodnený a pre absenciu skutkového základu aj arbitrárny. Ďalej súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku (bod 27) konštatoval, že sa nestotožnil s názorom žalobkyne, že v zmluve absentuje termín konečnej splatnosti úveru, pretože z článku 4.5 zmluvných dojednaní tvoriacich neoddeliteľnú súčasť zmluvy jednoznačne vyplýva, že deň splatnosti poslednej splátky úveru, respektíve revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru, a z článku 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva, že zmluva je uzatvorená na dobu neurčitú. Okrem toho, že určenie počtu splátok úveru a uzavretie zmluvy o úvere na dobu neurčitú sa navzájom vylučuje, súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku už bližšie neuviedol, ktorý konkrétny deň je dňom splatnosti poslednej splátky, a teda zároveň dňom konečnej splatnosti úveru. Z takéhoto neurčitého odôvodnenia preto nemožno dospieť k záveru o splnení zákonnej požiadavky uviesť v spotrebiteľskej úverovej zmluve termín konečnej splatnosti úveru. Taktiež z časti odôvodnenia týkajúcej sa bližšie nešpecifikovanej dohody o poskytnutí služby (bod 29) nemožno jednoznačne ustáliť, ktorého zmluvného dojednanie sa týka (či žalobkyňou namietaného bodu 8 alebo bodu 10 úverovej zmluvy, prípadne niektorého iného zmluvného dojednanie). Navyše súd prvej inštancie opäť bez uvedenia konkrétnych skutkových okolností, z ktorých vychádzal, len stroho bez uvedenia konkrétnych právnych úvah skonštatoval, že nešpecifikovaná dohoda o poskytnutí služby bola individuálne dojednaná, samostatne podpísaná s tým, že žalobkyňa mala možnosť ju neuzavrieť. Takéto odôvodnenie podľa názoru odvolacieho súdu pre neurčitosť a absenciu uvedenia konkrétneho skutkového základu a príslušných právnych úvah, ktoré ho k takému záveru viedli, neobstojí. Na základe všetkých vytknutých nedostatkov odôvodnenia napadnutého rozsudku dospel odvolací súd k jednoznačnému záveru, že právny záver súdu prvej inštancie o tom, že úvery poskytnuté na základe preskúmanej spotrebiteľskej úverovej zmluvy nemožno považovať za bezúročné a bez poplatkov, je v dôsledku takéhoto vadného odôvodnenia (úplnej absencie skutkových zistení) absolútne neudržateľný.

15. Keďže odôvodnenie napadnutého rozsudku nemá náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle ust. § 220 ods. 2 C.s.p. (neobsahuje uvedenie dôkazov, ktoré súd prvej inštancie vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, aký skutkový stav z vykonaného dokazovania ustálil, a ako zistený skutkový stav vyhodnotil), odvolací súd ustálil, že súd prvej inštancie neriadiac sa ust. § 220 ods. 2 C.s.p. vypracoval rozsudok spôsobom nezodpovedajúcim zákonom predpísanej forme, čo malo za následok, že jeho rozhodnutie je v odvolacom konaní nepreskúmateľné.

16. Odvolací súd pripomína, že sporové strany majú právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, teda s uplatnením nárokov, a obranou proti takému uplatneniu. Úvahy súdu o skutkových, ale aj právnych záveroch musia byť riadne a zrozumiteľne odôvodnené tak, aby nevznikali pochybnosti o zákonnosti rozhodnutia najmä zo strany strán sporu, ktorým je takéto rozhodnutie určené. Nedostatok riadneho a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia je porušením práva strany sporu na spravodlivé súdne konanie, pretože sa mu tým odníma možnosť vnímať rozhodnutie ako logicky pochopiteľný celok a súčasne možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia opravných prostriedkov, a teda aj možnosť riadne konať pred súdom. Odňatie možnosti strane konať pred súdom je porušením jej práva na spravodlivý súdny proces a dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia.

17. Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom spočívajúcim vo vypracovaní rozsudku, ktorého odôvodnenie je zmätočné, nedostatočné (vôbec neuviedol, ktoré dôkazy vykonal a z ktorých dôkazov vychádzal, a aký skutkový stav na ich základe ustálil) a arbitrárne, znemožnil žalobkyňu uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že porušil jej právo na spravodlivý súdny proces. Vzhľadom na skutočnosť, že toto procesné pochybenie súdu prvej inštancie nie je možné v odvolacom konaní napraviť, nakoľko absentujúce a zmätočné odôvodnenie nie je možné preskúmať, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. v spojení s § 391 ods. 1 C.s.p. v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie v tomto rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní bude preto úlohou súdu prvej inštancie opätovne na základe stranami sporu uplatnených prostriedkov procesného útoku a obrany (žalovaným vznesenej námietky premlčania, argumentácie žalobkyne o nesprávnej výške RPMN, neprimeranej úrokovej sadzbe, o absencii údajov o termíne konečnej splatnosti úveru a o neprijateľnosti zmluvnej podmienky - dohody o poskytnutí služby obsiahnutej v bode 8 úverovej zmluvy) posúdiť dôvodnosť žalobkyňou uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a rozhodnúť

o ňom, a v odôvodnení nového rozhodnutia riadne uviesť, ktoré dôkazy vo veci vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, aký skutkový stav z vykonaného dokazovania ustálil, ako zistený skutkový stav vyhodnotil, ako aplikoval naň príslušné právne predpisy a akými právnymi úvahami sa pri rozhodovaní riadil. Úlohou súdu prvej inštancie bude tiež všetky prijaté závery (týkajúce sa či už premlčania, náležitostí úverovej zmluvy, zmluvných dojednaní alebo bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov) v novom rozhodnutí riadne odôvodniť tak, aby rozhodnutie spĺňalo požiadavky ust. § 220 ods. 2 C.s.p.. Odvolací súd záverom zdôrazňuje, že nové rozhodnutie súdu prvej inštancie musí byť zrozumiteľné, presvedčivé a konzistentné, a jeho právne závery jednoznačné, aby naň mohli sporové strany v prípadnom odvolaní reagovať a právne voči nemu argumentovať, a aby bolo v odvolacom konaní preskúmateľné.

18. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že bude potrebné, aby súd prvej inštancie skúmal premlčanie uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z hľadiska plynutia subjektívnej 2-ročnej, a aj objektívnej buď 3-ročnej alebo 10-ročnej premlčacej doby. Pokiaľ ide o posudzovanie jednotlivých žalobkyňou namietaných náležitostí spotrebiteľskej revolvingovej zmluvy, najmä náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia príslušnej zmluvy, t.j. f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, odvolací súd zdôrazňuje, že je potrebné rešpektovať výklad jednotlivých ustanovení smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica“) vyplývajúci z rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s., proti A. B.. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Tento čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice sa má podľa vyššie uvedeného rozsudku Súdneho dvora EÚ vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 Rozsudku). V prvom rade bude preto potrebné ustáliť, či podmienky predmetnej revolvingovej zmluvy umožňovali žalobkyňu ako spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy jednotlivých splátok, predovšetkým dátum prvej splátky, od ktorej sa následne odvíjajú dátumy splatnosti ostatných splátok. Zistenie dátumu prvej splátky je smerodajné aj pre určenie dátumu poslednej splátky a tým aj pre určenie termínu konečnej splatnosti úveru, ktorý je základnou náležitosťou zmluvy v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. v príslušnom znení. Pokiaľ ide o správnosť výšky RPMN, túto bude potrebné preveriť na základe príslušného zákonom ustanoveného matematického výpočtu (existujú aj kalkulačky na výpočet RPMN) s tým, že pri výpočte bude nevyhnutné zohľadniť na základe vykonaného dokazovania zistenú skutočnú výšku poskytnutých úverov, a aj prípadne poplatky za dojednané služby (§ 19 zákona č. 129/2010 Z.z. v príslušnom znení). Po posúdení týchto, prípadne i ďalších náležitostí zmluvy bude potrebné zaujať jednoznačný názor k tomu, či možno poskytnuté úvery považovať za bezúročné a bez poplatkov podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. v príslušnom znení. Zo strany súdu prvej inštancie bude tiež nutné dôsledne z hľadiska právnej úpravy na ochranu spotrebiteľa a príslušnej ustálenej súdnej praxe posúdiť prijateľnosť zmluvnej podmienky obsiahnutej v bode 8 revolvingovej úverovej zmluvy, a to aj s prihliadnutím na žalobkyňou prezentovanú argumentáciu. V súvislosti s výrokom o trovách konania dáva odvolací súd súdu prvej inštancie do pozornosti skutočnosť, že najskôr je potrebné rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania podľa zásady úspechu alebo zásady zavinenia (§ 255, § 256 prípadne § 257 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p.), pričom výrok o nároku na náhradu trov konania znie tak, že príslušnej strane sa nárok na náhradu trov konania priznáva (má nárok) alebo nepriznáva (nemá nárok), a to v určitom konkrétnom rozsahu. O povinnosti nahradiť trovy konania v určitej výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Právnym názorom odvolacieho súdu je súd prvej inštancie viazaný (ust. § 391 ods. 2 C.s.p.).

19. O nároku na náhradu trov (aj tohto odvolacieho) konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 262 ods. 1 a § 396 ods. 3 C.s.p.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).